

Idzikowskiego Ludwika

Dzielnice: Mokotów

Osiedla: Wierzbno

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1930

Opis

Ludwik Idzikowski (1891-1929) - pilot wojskowy. Był rodowitym warszawiakiem, kształconym początkowo na kupca (Szkoła Zgromadzenia Kupców), później wojskowego (Korpus kadetów) i górnika (Politechnika w belgijskim Liege). Podczas I wojny światowej - przymusowo wcielony do armii rosyjskiej - ukończył Szkołę Pilotów w Sewastopolu, w 1918 roku znalazł się w szeregach Wojska Polskiego w randze podporucznika. Początkowo służył w 7. Eskadrze Myśliwskiej im. Tadeusza Kościuszki, po kilku tygodniach został przeniesiony do 6. Eskadry Wywiadowczej, wstawiając się m.in. podczas obrony Lwowa. W niepodległej Polsce krótko pełnił obowiązki instruktorem w Wyższej Szkole Pilotów w Grudziądzu a w latach 1924-26 był urzędnikiem Departamencie Lotnictwa Ministerstwa Spraw Wojskowych. Później objął dowództwo 1. Pułku Lotniczego stacjonującego w Warszawie i z jego ramienia tuż przed wybuchem Przewrotu majowego znalazł się w Paryżu, gdzie przewodniczył Polskiej Misji Wojskowej. Tam zajmował się oblatywaniem samolotów zakupionych przez polski rząd, wówczas też dokonał wszelkich formalności prawnych, by móc dokonać próby przelotu przez Atlantyk z zachodu na wschód. Awansowany do stopnia majora dokonał dwóch prób na samolocie Amiot 123 - pierwsza zakończyła się przymusowym wodowaniem po 31 godzinach lotu, podczas drugiej zginął na wyspie Graziosa na Azorach. Przyczyną śmierci nie były wcale doznane urazy, ale rozlana benzyna, którą okoliczni mieszkańcy - chcąc oświetlić i wydobyć go z kabiny (uwolnili wcześniej pilota majora Kazimierza Kubalę) - niechcący podpalili.

Spoczywa:

Cmentarz Powązkowski, kwatera 77, rząd II, miejsce 1.

Do 1954.04.12 jego imię nosiła dzisiejsza ul. Sąsiedzka a do 1954.05.20 ul. Rękodzielnicza.

Ciekawostki

Ulicy nadano dzisiejszego patrona w 1930 roku. Nazywała się wówczas Pilota Idzikowskiego dla odróżnienia od ul. Idzkowskiego.

Stan obecny:

Fort im. J. Piłsudskiego. Powstał w 1885 roku wg proj. gen. inż. Todtlebena, jako część Twierdzy Warszawa pod nazwą Tsche. Kazamaty umieszczono w wale czołowym, powstały dwa wały: jeden dla piechoty, drugi dla artylerii. Powstał na bardzo grząskim gruncie, otoczony fosą. Powierzchnia fortu to ok. 30 ha. Zadaniem fortu była obrona podskarpia czerniakowskiego. Po modernizacji w 1892 roku fort przeznaczono na magazyny. W roku 1909 fort został rozbrojony, ale nie zdemontowany. Dwanaście lat później otrzymał nazwę Fort Legionów Dąbrowskiego, a w 1928 roku dzisiejszą. Mieściła się tu wtedy Wytwórnia Amunicji Specjalnej: produkowano tu granaty dymne, łzawiące, zaczepne, bomby itp. 25.09.1939 Niemcy zdobyli fort, obsadzonym polskim punktem oporu. Po wojennych zniszczeniach zostały: kazamaty koszarowe, unieruchomiony most zwodzony i magazyn prowiantowy. W latach 90 XX w. powstał kompleks 200 garaży, a część przeznaczono na działki pracownicze. 13.07.1997 przywrócono fortowi patrona
Tablica pamiątkowa. Odsłonięta 5.08.1997 ku pamięci marszałka Józefa Piłsudskiego.

Nr 17: Willa Stanisława Płonczyńskiego. Właścicielem był pilot sportowy i komunikacyjny, który zajął II miejsce w Challengeu w 1934, pracował w LOT.

Nr 39: Willa Kroguleckiego. Przemysłowiec branży chemiczno-farmaceutycznej kupił dom w 1938 za 68.000 zł.

Nr 41: Willa Woroneckich. Willa powstawała w 1929-30 dla kapitana Ryszarda Woroneckiego, który zginął w 1929 w katastrofie pod Strasburgiem, a krótko później zmarła jego żona. Dom dokończyła rodzina Woroneckich.

Data nadania nazwy: 1930.03.13 z przerwą 1954.05.20 - 1959.03.25, kiedy to nazywała się Flisaków.
